

Müsaade Edilseydi Ben

— basak-kaya · 14 Mart 2026

Müsaade edilseydi, çok büyük bir hayat dilemezdim ben. Gök kubbeye adımları yazacak zaferler değil, sadece kalbimin ortasında usul yanan bir kandil isterdim. Bir kandil kirüzgâr esse de sönmeyen, gece büyüse de korkmayan, karanlığa inat sessizce yanmaya devam eden. Müsaade edilseydi, gözlerim ışıldardı. Öyle gururdan değil, öyle dünyayı kazanmış insanların gürültülü ışığı gibi değil. Bir yolcunun sabaha karşı uzakta gördüğü küçük bir ışık gibi. Çünkü insan bazen mutlu olduğu için değil, umudu hâlâ ölmediği için ışıldar. Müsaade edilseydi, her şeye gücüm yetmezdi belki. Dağları yerinden oynatamazdım, kaderin kilitli kapılarını kıramazdım, ama içimdeki küçük bir heves olurdu. Heves, Tanrı'nın kalbe bıraktığı ince bir rüzgâr gibidir. Görünmez, ama insan onunla yürür. Ben de o rüzgârlayavaş yavaş geçerdim hayatın içinden. Bazen sokaklar dar olurdu, bazen günler ağır, bazen akşamlar insanın omuzlarına taş gibi çökerdi. Ama yine de göğsümde küçük bir sabah saklardım. Çünkü bazı insanlara geceyi değil, gecenin içindeki sabahı taşır. Müsaade edilseydi, ben de öyle yaşadım. Bir çiçeğin açışını izleyerek, bir kuşun kanadında göğün sınırlarını sezerek, bir çocuğun gülüşünde dünyanın hâlâ kurtulabileceğine inanarak. Ben büyük bir mutluluk istemezdim. Banakırılmamış bir umut yeterdi. Çünkü umut, insanın kalbinde açığa görünmez bir bahçedir. Ve o bahçede bir tek çiçek bile açsainan yaşamaya devam eder. Müsaade edilseydi. Belki kimse adımları bilmezdi, belki hikâyem anlatılmazdı, belki bir taşın üzerine bile yazılmazdı ismim. Ama içimde hiç kimsenin söndüremeyeceği küçük bir güneş olurdu. Ve beno güneşle yürüdüm hayatın içinden. Sessizce, yavaşça, bir dua gibi. Bir gün toprağa karıştığımda bile gözlerimde kalan son ışıkşunu fısıldadı. Ben büyük bir hayat yaşamadım, ama bana müsaade edilseydi mutlu olmayı bilirdim.